

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Religia este opium pentru popor?

Așa sună celebra maximă prin care evreul Karl Marx a definit religia într'una din lucrările sale cu titlul: „Introducere la critica filosofică a dreptului după Hegel“, și care astăzi este afișată pe toate zidurile sovietice, pentru a inocula în sufletele muncitorilor cea mai acerbă pornire împotriva lui Dumnezeu și a oricărei legături cu El. Cum această maximă atee flutură încă prin mințile multor entusiasmați de raiul visat de Karl Marx, nu e de puțin folos ca reactualizarea infirmării ei să se facă cât mai des.

Elev alui Fichte și Hegel și mai ales alui Feuerbach, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai ateismului veacului trecut, Karl Marx nu putea fi altfel decât un ateu militant ca și dascălul său principal, pentru care „Divinitatea nu este altceva decât eul obiectivat al omului, dar nu așa cum este, ci cum ar dori să fie“¹⁾. De fapt Marx nu face altceva decât adaptează ideile ateiste ale acestui filosof la concepțiile sale asupra vieții sociale.

Pornit ca să elibereze clasa muncitoare de sub tirania capitalismului, și prin ea întreaga omenire, el afirmă că religia este o piedecă serioasă în lupta de desubjugare și de realizare a fericirii proletare. Supunând pe om prin niște bunuri cari nu există, religia, îi supune de fapt conștiința unor simple iluzii, menite să-i producă acea beție mistică, care-l face impropriu luptei sale firești. Ea este ca un fel de stupefiant, care în fața nefericirii pământești îi pune înainte o altă fericire imaginară, ce se realizează într'o altă lume, în ceruri. Cum însă aceasta este o crasă minciună religioasă, ea devine o adevărată himeră în calea fericirii omenești. De aceea, pentru a ajunge la savurarea deplinei sale fericiri, omul trebuie să înlăture din calea sa orice credință religioasă.

Când zăbovești asupra acestor insinuări, debitate cu atâta satanică iscusință mintală, te întrebi dacă creatorul lor a cunoscut sau nu natura și funcțiunea adevărată a religiei în genere și în special a celei creștine, precum și înfăptuirile acesteia în cele 18 veacuri dinainte de nașterea lui. Pentru că îmi place să cred că, formula atee alui Karl Marx, țintește în special pe acesta din urmă. Și este explicabilă această credință, dată fiind originea lui Karl Marx. Evreu prin naștere, el nu putea decât să urască religia creștină și să lupte pentru distrugerea ei. În el s'a concentrat — cum spunea altădată Dl prof. Nichifor Crainic — „toată ura iudaică ancestrală împotriva creștinismului, pe care fostul popor ales îl combate cu toate armele imaginabile de 1900 de ani încoace... În Karl Marx s'au reîncarnat toți vechii cărturari și farisei pentru a răstigni din nou pe Mântuitorul lumii“²⁾.

În adevăr, cercetătorul obiectiv al concepției creștine, sub toate aspectele ei, și mai ales a realizărilor sale în sânul sbuciumatei omeniri, dela nașterea Mântuitorului și până astăzi, poate ușor constata falsitatea sentenței marxiste. Departe de a fi o religie a iluziilor deșarte și a invențiilor imaginare, fără nici o corespondență în lumea pământească și supranaturală, dimpotrivă, ea este cea mai sigură cale de înălțare a omului pe culmea fericirii, pe care „ochiul n'a văzut'o, urechea n'a auzit'o și la inima omului nu s'a suit“. Religia creștină este singura concepție de viață, care, pe lângă armonizarea claselor sociale în jurul aceleiaș paternități divine, poate să redea omului mulțumirea unor strădării ce nu o poate întâlni nicăiri în viața sa pământească.

Insinuarea marxistă, că religia pune în fața nefericirii pământești a omului niște simple

¹⁾ V. Găina: Universalitatea, ființa și originea religiei p. 54. Citat după Dr. P. Rezuș: Teologia fundamentală pag. 514.

²⁾ Nichifor Crainic: Puncte cardinale în haos. Ed. II. pag. 76.

iluzii și astfel ea nu are decât rolul unui stupefiant ce i-ar umple sufletul cu fumul unei fericiri imaginare, este o nedreaptă impietate la adresa creștinismului. S-ar putea concede că ea ar atinge vechile religii naturale și păgâne, cari, prin învățăturile și practicile lor bizare, nu aveau nici o corespondență în lumea supranaturală, ci erau doar niște deformări ale revelațiunii primordiale, făcută omului la creațiune. Nu poate însă să atingă cătuși de puțin adevărul concepției creștine, deoarece învățătura sa nu este nici o invențiune a vreunei caste, fie ea chiar preotească, nici o creație a vreunui geniu omenesc și nici rezultatul unei evoluții naturale a tuturor religiilor, pe cari mintea omenească și le-a croit în decursul căutării sale după Ființa care l-a creat. Dimpotrivă, religia creștină își are isvorul desăvârșirii sale în însăși Ființa supremă, care a sădit omului în suflet tendința spre Ea. Ne-o atestă aceasta așa de concludent și Sf. Apostol Pavel când scrie Galatenilor: „Iar când a venit plinirea vremii, *Dumnezeu* a trimis pe Fiul său, ... ca să căpătăm înfierea” (c. 4, 4—5). Iar Mântuitorul o spune răspicat: „Tatăl meu până acum lucrează și eu lucrez... Învațătura mea nu este a mea, ci a celui ce m'a trimis” (In. 5, 17; 7, 16).

Când am arătat, în numărul precedent al revistei noastre, concluzia la care au ajuns cercetătorii cu privire la originea religiei, am văzut că aceasta trebuie căutată atât în Dumnezeu, cât și în om. Dumnezeu este acela care a sădit în om năzuința spre El, iar omul îl caută mereu și nu este fericit decât dacă l-a descoperit și dacă trăiește în legătură permanentă cu El. Alături de această năzuință a spiritului omenesc spre Divinitate, mai găsim însă și alte aspirațiuni totașa de nepotolite. Așa sunt de pildă năzuința lui după Adevăr, Bine și Frumos, aspirațiunea după o viață fără de sfârșit, după perfecțiunea intelectuală, după ființa în care să-și exteriorizeze întreaga sa iubire, cu un cuvânt aspirațiunea după o fericire desăvârșită. — Dacă coborâm în ființa noastră lăuntrică, fiecare ne putem constata apartenența unor atari aspirațiuni. — Își găsesc aceste aspirațiuni corespondentele lor în sbuciumata viață de aci de pe pământ, oricât ar fi ea de încărcată de invențiuni omenești, în afară de religie? Setea după isvorul lor, poate fi potolită desăvârșit de materie, știință sau chiar de filosofie, oricât de savant ar fi ele ticluite? Mărturisirile celor cari au făcut această experiență, și cari sunt destul de cunoscute, ne arată tocmai contrariul!

Religia, și în special cea creștină, este unicul și cel mai desăvârșit isvor de potolire a tuturor acestor aspirațiuni. În fața aspirațiunii tale după Adevăr, Bine și Frumos, ea îți arată toate acestea împlinite în cel mai înalt grad în Ființa dumnezeiască; în fața dorinței tale după o viață liniștită și fără de sfârșit, îți dă siguranța veșniciei; în fața tendinței tale după perfecțiune intelectuală, sau orice altă perfecțiune în genere, îți așează perfecțiunea absolută a Creatorului tău; iar în fața strădaniei tale de a-ți exterioriza iubirea, îți arată însuș principiul și isvorul suprem al acestei iubiri: pe Dumnezeu. Sunt toate acestea simple iluzii, sau niște minciuni menite să te narcotizeze cu o beatitudine imaginară? A afirma așa ceva însemnează a neaga cu totul caracterul revelat al creștinismului și a-l reduce la o simplă creațiune a spiritului omenesc; însemnează a trage cu buretele peste toate înfăptuirile de ordin cultural, social și civilizațoriu din cele aproape douăzeci de veacuri de viațuire creștină de până aci. Cel ce subscrie o atare insinuare ori este prea increzut în ascuțimea minții sale, ori este mânat de un duh satanic de negație, ori vrea să-și atingă anumite rosturi pe cari le ascunde de lumina zilei. Aceasta de fapt o urmăria și Karl Marx.

El nu voia altceva decât înlocuirea creștinismului cu o altă religie: *mesianismul proletar*. În locul Dumnezeului creștin el a vrut să pună pe Marele Anonim: proletariatul. Și ce fericire ar fi putut să aducă omenirii această nouă religie, ne-o evidențiază indeajuns trista experiență din sânul poporului Rus.

În fața acestei funeste experiențe, cu noua religie visată de Karl Marx, religia creștină rămâne și pe mai departe nu o simplă iluzie sau un stupefiant amăgitor, pus la îndemâna vreunei clase sociale, ci o oază de potolire a tuturor aspirațiilor sale religioase. În adevărul învățăturilor sale divine își găsește alinarea tot sbuciumul omenesc după Adevăr, Bine și Frumos, în el se topește ca într'o baie mântuitoare tot suspinul nepotolit al omenirii după viața adevărată, după perfecțiunea intelectuală și după fericirea cerească și pământescă. Cel ce se scaldă în aceasta baie harică conchide mulțumit împreună cu psalmistul: „Fericți ceice locuiesc în casa Ta, Doamne... fericți ceice nădăduiesc întru Tine... O zi în curțile Tale este mai bună decât o mie departe de Tine”.

Pr. D. Tudor

Pași vieții noastre

Parcă acum au fost rostite de tinărul din Evanghelie cuvintele: *Invățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?*

Întrebarea aceasta rezolvată așa de magistral atunci de Mântuitorul Hristos, nici în zilele noastre nu și a pierdut din actualitatea sa. Ce să facem, cum să trăim ca să ne mântuim!

Exemplul sfinților, de sigur, ar fi cel mai bun îndrumător pentru noi. Dar aceste exemple sunt așa de numeroase și atât de variate, încât nu știi pe care să-l urmezi.

Unul dintre ei și-a petrecut viața într'un fel, altul altfel. Unul a câștigat cununa dreptății într'un chip, altul în alt chip. Unul s'a mântuit trăind în pustie, altul în sgomotul orașelor; unul în biserică, altul pe câmpul de bătăie; unul a petrecut postind, altul în simplă cumpătare; unul a fost cercetat de lume, altul s'a retras de lume. Astfel viețile sfinților ne oferă exemple de urmat atât de variate și contradictorii ca formă.

Totuș ne întrebăm ce să facem ca să moștenim viața veșnică? Mântuitorul Hristos a deslegat problema aceasta prin porunca: *Să iubești pe Dumnezeuul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Astfel trăind te vei mântui.*

Dar cum putem să urmăm această Lege dumnezească, cum putem să dovedim dragostea noastră către Dumnezeu și către aproapele?

Încercăm să dăm deslegare acestei întrebări nu numai pentru a o ști, ci și pentru a o trăi.

Iată răspunsul: *Să trăim așa cum ne spune conștiința și Legea dumnezească. Ce oprește conștiința și ce nu admite Legea divină, aceia nu trebuie să o facem și invers: ce aprobă conștiința și ceea ce poruncește Legea dumnezească, aceia să îndeplinim. Deci la fiecare pas al nostru trebuie să ascultăm vocea conștiinței din noi și a Legei dumnezeiești.*

Cine urmează Legea dumnezească și ascultă conștiința proprie, acela se mântuiește sigur ori unde și oricum ar fi el.

Trăiește în lume, dar să trăiești ascultând de glasul conștiinței tale și de porunca Legei divine, căci numai atunci vei mântui sufletul tău.

Dar dacă te lapezi de lume și trăiești după conștiință și Legea dumnezească, este iarăși bine, altfel nici pustia nu-ți folosește la nimic. Tu dacă mănânci și bei, numai în măsura în care îți permite conștiința și Legea, bine faci.

Iar dacă postești, fără însă a face nimic contra conștiinței și a Legii, iarăși faci bine. Altcum nici postul nu te va ajuta.

Te ocupi cu comerțul și acesta e bine, dar să-l faci așa cum îți poruncește conștiința ta și Legea; urmându-le pe acestea, nu îți vei pierde sufletul.

Ești în situația să poruncești mulțimii, — poruncești i dar în măsura în care te aprobă conștiința și Legea dumnezească.

Tu servești și lucrezi știind care îți este datoria ta de a lucra și a servi după cum îți spune conștiința și Legea, ești mântuit.

Cu alte cuvinte: *botărește după știința și situația ta, dar fă după conștiința ta și Legea dumnezească.*

Astfel și viața sfinților, cu toate că e așa de variată, adeseori contrarie prin aceia că: trăind și în diferite împrejurări, aparținând diferitelor stări sociale, în locuri diferite, totuș ei toți s'au mântuit, penitrucă ei în toate împrejurările au lucrat după conștiință și după Lege.

Așa și noi ori și unde suntem, ori și ce facem, niciodată să nu ne ridicăm contra conștiinței și a Legei divine, căci nu numai că nu ne mântuim, dar ne pierdem și sufletul pentru o veșnicie întreagă. De aceea ceea ce conștiința noastră aprobă iar Legea dumnezească poruncește, aceia să fie sfânt pentru noi, în orice vreme și în orice împrejurare.

Pr. A. Cuznetsov

Despre ce să predicăm?

La Schimbarea la Față să vorbim despre vederea lui Dumnezeu.

La 6 August prăznuim una dintre cele mai mari sărbători creștine: Schimbarea Mântuitorului la față pe muntele Taborului. Însemnătatea deosebită a sărbătorii acesteia constă în faptul minunat al transfigurării. Pe muntele Taborului s'a arătat slava lui Dumnezeu; a strălucit lumina măririi și s'a descoperit taina dumnezeirii Mântuitorului Iisus Hristos, după cum și în tropar cântăm:

„Schimbatu-te-ai la față în munte, Hristoase Dumnezeule, arătând învățăceilor tăi mărirea ta, pe cât li se putea. Strălucescă și nouă păcătoșilor lumina ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, dătătorule de lumină, mărire ție“.

În toate vremurile, și mai ales în anii din urmă, s'a pus întrebarea: Poate omul să vadă pe Dumnezeu? Unii răspund *da*, alții *nu*. Întrebarea e: ce răspundem noi creștinii, care cunoaștem descoperirile lui Dumnezeu, tainele Bisericii și învățăturile Sfintei Scripturi? Răspundem și noi: *da și nu*.

În Sf. Scriptură se spune limpede că Dumnezeu este nevăzut. „Tu nu poți să vezi fața mea, — spune Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, — căci nu se poate om care să mă vadă și să fie viu... Fața mea nu poate să o vadă nimeni“ (Ieș. 33, 11—23). „Pe Dumnezeu nu l-a văzut nimeni, niciodată“, zice Mântuitorul (În 1, 18). Sf. ap. Pavel spune că Dumnezeu locuiește nevăzut „în lumina neapropiată“ (I Tim. 6, 16). Și totuși, tot atât de limpede Sf. Scriptură ne încredințează că *Dumnezeu s'a descoperit și s'a arătat oamenilor alesi, în vedenii și teofanii. Așa l-a văzut patriarhul Avraam (Fac. 15 și 17), Agara (Fac. 16, 13), Iacob (Fac. 32, 25—31; 35, 9—15; 48, 3), Moise, Aaron și bătrânii poporului (Ieș. 24, 1—11). El însuși s'a arătat lui Moise „într'o flacără de foc din*

mijlocul unui rug" (Ieș. 3, 2-5), în stâlpul de nor și de foc (Ieș. 13, 21), într'un „nor des" (Ieș. 19, 9), „în foc" între fulgere și tunete (Ieș. 19, 16-19). Mai apoi s'a arătat profetului Isaia, pe un tron înalt încunjurat de îngeri care cântau: „Sfânt, sfânt, sfânt e Domnul Savaot..." (Is. 6, 1-6) și profetului Ilie într'un „vânt ușor și dulce" (I Regi 19, 11-15).

Mântuitorul grăește: „Cine m'a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl" (In 14, 9) și fericeste pe *cei curați la inimă, că aceia vor vedea pe Dumnezeu* (Mt. 5, 8). Sf. ap. Pavel ne destăinuște că față de cunoașterea de acum a lui Dumnezeu *prin credință*, care e parțială, tainică și ca prin oglindă, există o cunoaștere *prin vedere*, „față către față" și deplină (I Cor. 13, 9-12). „Iubiților, scrie sf. ap. Ioan, acum suntem fii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s'a arătat până acum. Dar știm că atunci când el se va arăta, vom fi asemenea lui, fiindcă îl vom vedea așa cum este" (I 3, 2).

Așadar, din cele spuse până aci, învățăm că Dumnezeu este vizibil și invizibil. Este invizibil în ființa lui, dar este vizibil din arătările (teofaniile) lui. Dumnezeu este *iubire* (I In 4, 16) și *lumină* (I In 1, 5). Noi am cunoscut pe Dumnezeu în lumină și iubire, prin Iisus Hristos, căci El și Tatăl sunt una (In 10, 30). El, Fiul este „chipul lui Dumnezeu" (Filip. 2, 6; Col. 1, 15), „strălucirea slavei și icoana ființei lui Dumnezeu" (Evrei 1, 3) care locuiește în *lumina cea neapropiată* (I Tim. 6, 16). Despre lumina aceasta cerească, divină, neapropiată și negrăită, în care locuiește Dumnezeu, avem destule dovezi în Sf. Scriptură și mărturii în știința și experiența sfinților.

În Vechiul Testament, profetul David exclamă: „O, Dumnezeule, cât de mare e bunătatea ta!... Că la tine este izvorul vieții, *întru lumina ta vom vedea lumină*" (Ps. 35, 7-9). „Tu te îmbraci cu lumina ca și cu o haină" (Ps. 103, 2). „Slava Domnului", mărirea sau lumina neapropiată, a fost văzută de profeții cei sfinți și de oamenii cei aleși ai lui Dumnezeu (Ieș. 16, 10; Lev. 9, 6, 23; Numeri 14, 10; 16, 19; 17, 7; 20, 6). În Noul Testament, Mântuitorul zice: „*Eu sunt lumina lumii*. Cel ce urmează mie, nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții" (In 8, 12; 9, 5; Lc. 2, 32). „Cel ce m'a văzut pe mine a văzut pe Tatăl" (In 12, 45; 14, 7, 9; 16, 3). Pe Tabor, El arată apostolilor *mărirea sa, dumnezeirea sa în lumină strălucitoare*, în aureola sau lumina în care a fost învăluit la înviere și înălțare. Profetul Isaia vestește că noul Ierusalim, Ierusalimul eshatologic, va fi scaldat în razele luminii cerești... „*Domnul va fi deapururi lumina ta și Dumnezeul tău strălucirea ta*" (60, 19-20). Despre acelaș adevăr ne încredințează sf. ap. Ioan când scrie că cetatea Ierusalimului

ceresc „nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci *slava Domnului a luminat-o și făclia ei este Mielul*". Comunitatea dragostei și vederea lui Dumnezeu constituie scopul ultim al vieții și suprema răsplată și bucurie de care se vor împărtăși dreptii în viața veșnică (Apoc. 21). Pentru a primi grația acestei priviri a lui Dumnezeu, în lumină, în lumina tainică a mării lui, ne rugăm toți credincioșii cu umilință și căldură: „Dumnezeule, milostivește-te spre noi și ne binecuvintează, *luminează fața ta spre noi și ne miluește*" (Ps. 66, 1).

Putința vederii lui Dumnezeu stă în însăși atotputernicia Lui. La Dumnezeu nimic nu e cu neputință (Lc. 1, 27). Cine crede în *atotputernicia* lui Dumnezeu nu poate avea îndoială în putința descoperirii și vederii Lui. Cine crede, din toată inima, vede pe Dumnezeu.

Apostolii Petru, Iacob și Ioan, când văd pe Iisus transfigurat și contemplă în el slava lui Dumnezeu, trăesc într'o bucurie negrăită și exclamă: „*Doamne, bine este nouă să fim aici*..." (Mt. 17, 4), ceea ce înseamnă că vederea lui Dumnezeu este un dar ceresc, o grație care umple sufletul omenesc de fericire și de bucurie înăntătoare. Ochiul fizic nu poate să vadă pe Dumnezeu. Puterea lui de orientare este numai pentru lumea fizică. Pentru a vedea dincolo de ea, are lipsă de un adaus de forțe noi, de daruri suprafirești, de *harul care iluminează și transfigurează*; care a luminat și transfigurat pe profeți în Vechiul Testament și pe apostoli când am văzut fața Domnului „strălucind ca soarele și hainele lui albe ca lumina" (Mt. 17, 2).

Despre cunoașterea lui Dumnezeu *prin vedere și tărie* în iubire ne pot vorbi și mărturisi numai *sfinții*. Ei sunt singurii dascăli experimentați în direcția aceasta. Ei au văzut „slava Domnului", „lumina neapropiată" — simbolizată în aureola de lumină care se arată pe toate icoanele bisericilor, — pentru că ei au trăit mai sincer și mai adânc în *Dumnezeu* (Rom. 14, 8). În privința aceasta numai viețile și învățăturile lor ne pot sfătui și îndruma (aghiografiile, ascetica și mistica). Calea cunoașterii lui Dumnezeu *prin credință* este cale obișnuită pentru toți creștinii; calea cunoașterii *prin vedere* este o cale grea, deosebită, pe care merg numai sfinții.

Cu toate acestea, și noi, toți creștinii suntem chemați să ascultăm pe Mântuitorul — *De acesta să ascultați!*... (Mt. 17, 5), — ca să devenim *fiii luminii* (Ef. 5, 8), și astfel să avem parte de făgăduința evanghelică de a străluci — toți — ca soarele în împărăția Tatălui (Mt. 13, 43).

Toți avem făgăduința că vom vedea fața lui

Dumnezeu, dar cu condiția să umblăm în lumină (I In 1, 5-7), să ne curățim sufletele de patimi, să pășim pe urmele Domnului și ale sfinților și să ne rugăm neîncetat:

„Hristoase lumina cea adevărată, care luminezi și sfințești pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feței tale, ca într'ansa să vedem lumina cea neapropiată. Și îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor tale, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii tale și ale tuturor sfinților tăi“.

*

In **Dumineca 11 după Rusalii**, la 9 August 1942, să vorbim despre **speranță**.

— „Cel ce ară, întru nădejde e dator să are; și cel ce treeră întru nădejdea că va să aibă parte de roadă“ (I Cor. 9, 10).

Toată munca și viața omului poartă pecetea speranței. Dela naștere până la moarte, zâmbetul speranței ne întinerește mereu; înprospătează în noi în continuu dorul spre mai bine și puterea de luptă pentru a birui greutățile și piedecile care ni se așează în drumul vieții; aprinde și susține în noi bucuria de a trăi și năzuința de a moșteni viața și fericirea veșnică.

— „Toate, afară de iad, caută speranța“, scrie un vestit scriitor creștin (Milton, în „Paradisul pierdut“). O întâlnim mai întâi lângă leagănul copilului; în ochii părinților cari așteaptă pentru fiul lor numai bine; în inimile tinerilor cari se avântă în viață, încrezători și optimiști; în sufletele ostașilor cari luptă încredințați că vor izbândi și se vor întoarce biruitori la căminul lor; în lacrimile mamelor, soțiilor, fraților și surorilor cari sperează să-i revadă; o întâlnim lângă patul bolnavilor cari așteaptă să se facă sănătoși; în celula întemnițaților cari se mângăie cu gândul că vor putea fi iertați și liberați; în suferințele martirilor, cari își văd răsplata în sânul împărăției lui Dumnezeu. Apoi, o întâlnim în semințele pe care le aruncăm în pământ, ca să rodească; în sfaturile și învățăturile pe care le urmăm, încredințați că sunt folositoare; în rugăciunile pe care le îndreptăm spre cer, ș. a. m. d. In toate întâlnim floarea optimismului moral, virtutea speranței.

Ce este speranța? O virtutea religioasă, un dar al harului Duhului Sfânt, o forță dobândită prin credință (Rom. 5, 2; Gal. 5, 5) și întărită prin iubire (Rom. 5, 5). Speranța e „năzuința și așteptarea plină de încredere în Dumnezeu că el ne va da toate bunurile mântuirii“ (I. Scriban). Dumnezeu nostru este Dumnezeul nădejzii (Rom. 5,13), Dumnezeul cel viu care e mântuirea celor ce cred (I Tim. 4, 10). Cine nădăjduiește în Dumnezeu nu se clătește în veac, ca muntele Sionului (Ps. 124,1); și nu se teme de nimic (Ps. 45, 1-5); primește

prin harul Domnului ajutor, scut și mântuire (Ps. 32, 18-20; 36, 39-40), și e fericit (Ps. 2, 11; 33,8, 39, 6; 83, 13; Tit 2, 13).

Nădejdea e „coiful mântuirii“ (I Tes. 5, 8), și „anghira sufletului, tare și neclintită“ (Evrei 6, 18-19). Așa după cum ancora ține corabia în mijlocul valurilor mării, nădejdea ține sufletul tare în mijlocul tuturor nenorocirilor.

Obiectul nădejzii e mântuirea (Rom 8, 24-5), arătarea lui Hristos (Tit 2, 13), învierea morților (Fapte 23, 6; 24, 15), cerul (Ef. 1, 18; Col. 1, 5), viața veșnică (Tit 1, 2; 3, 7), slava lui Dumnezeu (Rom. 5, 2). Prin urmare el nu aparține prezentului, ci viitorului. „Prin nădejde ne-am mântuit. Inșă nădejdea care se vede nu mai este nădejde; căci ceea ce vede cineva, la ce ar mai și nădăjdui? Iar dacă nădăjduim ceea ce nu vedem, așteptăm cu răbdare“ (Rom. 8, 24-5). Aci e puterea și secretul nădejzii: în așteptarea cu răbdare și cu încredere în Dumnezeu, ca să se îplinească făgăduințele biblice. Cine nădăjduiește în Dumnezeu, va avea parte de făgăduințele Lui (Evrei 6, 15; 10, 23; II Petru 3, 9, 13-15). Oamenii fără nădejde, necredincioșii, sunt străini de așezămintele făgăduințelor (Ef. 2, 12). Nădejdea lor este desnădejde, strigăt zadarnic, deșert, înșelător (Ier. 2, 27; 7, 8); e amăgire (Iov 15, 31) și minciună (Isaia 28, 15); e încredere slabă ca o pânză de paiangen (Iov 8, 14-15) și nefolositoare ca o trestie frântă (II Regi 18, 21). Noul Testament este așezământul nădejzii de mântuire, — pentrucă nu trăim în siguranța, ci în speranța mântuirii (Gal. 5, 5). Prețul luptei și al speranței este în viitor (Fil. 3, 12-14; II Tim. 4, 6-8; Evrei 12, 1; Apoc. 3, 5). Căci „de nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii“ (I Cor. 15, 19).

Cine nădăjduiește așteaptă cu răbdare împlinirea făgăduințelor divine, mângăetore și întăritoare de suflet, cum așteaptă slugile credincioase venirea Domnului (Lc. 12, 37-8) și plugarul roada pământului (Iac. 5, 7). Noi toți, creștinii, avem nădejdea slavei în Hristos (Col. 1, 27); toți trăim în nădejdea măririi lui Dumnezeu (Rom. 5, 2) și a vieții veșnice (Tit 1, 2; I Petru 1, 3, 13). Cine n'are speranță este un om fără Dumnezeu ca și păgânii (Ef. 2, 12; I Tes. 4, 13). Nădejdea creștină își are izvorul în Evangheliile (Col. 1, 5, 23) și peste tot în Scripturi (Rom. 15, 4). Floarea ei crește în pământul necazurilor, „bine știind că necazul naște răbdare, iar răbdarea încercare, iar încercarea nădejde, iar *nădejdea nu rușinează*, pentrucă dragostea lui Dumnezeu s'a revărsat în inimile noastre prin Duhul Sfânt“ (Rom. 5, 3-5).

Nădejdea nu rușinează, pentrucă e sigură, e certitudine care îmbrățișează lucrurile viitoare și

hrănește elanul spre ideal. Nu rușinează, pentru că e unită cu credința și cu iubirea, și formează astfel împreună cele trei virtuți religioase (I Cor. 13, 13), cele trei ferestre deschise prin care se privește cerul, treimea în unitate și unitatea în Treime (Velimirovici).

Toate strădaniile și entuziasmul omului se încălzesc la focul speranței. Din focarul ei izvorăsc și alte virtuți creștinești: mângăierea în mizerie, răbdarea în suferință, spiritul de jertfă și toată hărnicia omului. Ce ar fi suferința fără speranță, tristețea fără speranță, mizeria fără speranță și peste tot viața fără speranță?... Umbră, întunec și moarte...

Pierderea speranței destuleori este tot una cu pierderea vieții. Din desnădejde oamenii ajung la păcate grele, la păcate strigătoare la cer și împotriva Duhului Sfânt; la omoruri, la sinucideri, la ură, la necredință și la alte nenorociri mari.

Nădejdea e o mare forță sufletească, și are în viața noastră un rol covârșitor, astăzi și totdeauna. În vuetul războiului lumii, în grelele încercări prin care trecem, în mijlocul durerilor care chinuie sărmana noastră viață, nimeni nu e permis să-și piardă speranța în dreptatea zilei de mâine, în biruința binelui asupra răului.

Creștinul sperază totdeauna; e vesel în nădejde (Rom. 12, 12), lucrează: ară și treeră totdeauna în nădejde. În cele mai crunte dureri și în nenorocirile cele mai mari, în vremurile cele mari zbuciumate și în clipele cele mai grele, ca un alt Iov, creștinul nu se lasă învins, nu se descurajează. Cât viază, sperază (dum spiro, spero). Totdeauna stă întărit și neclintit în nădejdea Evangheliei (Col. 1, 23), până la sfârșitul vieții (Evrei 6, 11; 10, 23). Nu-și pune nădejdea în bogății nestatornice (I Tim. 6, 17), nici în plăceri înșelătoare, ci în Dumnezeu, care-i cetatea, stânca, pacea și scăparea noastră.

— „Numai în Dumnezeu e liniștit sufletul meu, că dela el vine mântuirea mea. Numai el e cetatea și scăparea mea, el este sprijinitorul meu și nu mă voi clăti... Suflete al meu, caută-ți pacea în Dumnezeu, căci numai în el nădăjduesc eu! El este cetatea mea și mântuirea mea. El e sprijinitorul meu și nu mă voi clăti. Dumnezeu e mântuirea mea și slava mea, Dumnezeu e ajutorul meu. Nădejdea mea e în Dumnezeu“ (Ps. 61, 1-7), în vecii vecilor.

Informațiuni

■ **Numiri și hirotonii.** În ședința adm. bisericăscă a Ven. Consiliu Eparhial din 22 Iulie, Păr. Victor Bilboacă a fost numit secretar-ajutor la Academia Teologică, dl Petru Barna candidat de preot a fost numit cu data de 1 August preot la Vața de jos și Păr. Miron Grecu a fost transferat la parohia Iercoșeni.

În zilele de 25, 27 și 28 Iulie P. S. S. Părintele Episcop Andrei a hirotonit întru preoți pe candidații Terentie Măhiț pentru parohia Macea și Gh. Popoviciu pentru parohia Ignești.

■ **Treceri la Ortodoxie.** Ziua de Duminecă, 26 Iulie crt. a fost pentru credincioșii orașului Atad o zi de mare praznic duhovnicesc. A fost mare atât

prin evenimentul sacru ce sa săvârșit în Catedrala orașului, cât și prin semnificația lui.

La ora 4 și 30 minute, adică după săvârșirea sf. Vecernii, Prea Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, inconjurat de un sobor de preoți apare în tinda bisericii, îmbrăcat în sfințele odăjdii, pentru a săvârși sfânta taină a botezului. În haină de sărbătoare așteptau cei doi copii ai dlui Ioan Ungureanu, fostul conducător al bap-tiștilor din România, precum și micul nepoțel, inconjurati de dragostea și iubirea părinților și a tuturor celor de față.

Într'o atmosferă de înaltă ținută duhovnicească, Prea Sf. Sa porcede la actul încreștinării celor trei copii, prin împărțirea botezului Bisericii apostolice.

Răspunsurile date de aceștia la întrebările rituale din Molitvelnic, au făcut dovada catehizării conștiințioase ce au primit-o în familie, unde râvna după Hristos a fost mare.

Mărturisirea credinței se rostește cu toată pietatea. „Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl atotțitorul, făcătorul cerului și al pământului, văzător tuturor și nevăzător...“ se aude rostit cu evlavie, printre lacrimile de duioasă bucurie ale rudelor și credincioșilor prezenți. „Și într'una sfântă sobornicească, și apostolică Biserică. Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor...“, mișcă adânc sufletele, prin semnificația rostirii lor. Raze de lumină străluceau împrejurul acestor noi fii ai luminei, prin luminarea credinței celei adevărate.

După săvârșirea sfintei taine, Prea Sf. Sa rostește o caldă și adânc simțită cuvântare, arătând rostul sfințitor al botezului nostru ortodox. Noii fii duhovnicești ai Bisericii s'au îmbrăcat în Hristos prin primirea botezului. Stăruiele albe ca zăpada, în care suot îmbrăcați cei botezați, simbolizează acum mai mult ca oricând desăvârșita curățenie a sufletului renăscut prin puterea lui Sfânt. E haina îngrească a nevinovăției, prin spălarea sufletului de culpa păcatului.

Nași: noilor botezați au fost dl Dr. Cornel Radu primarul orașului, cu doamna, cari au primit cu toată dragostea creștinească rolul de părinți spirițuali ai celor ce până aci nu gustaseră din tezaurul bogat al Bisericii noastre.

Pilda dlui Ioan Ungureanu, de a și boteza copiii în legea strămoșească, va fi rmată incurând și de alți foști fruntași ai sectei baptiste.

Dumnezeu să lumineze gândul curat al tuturor celor ce vor să afle „Calea, adevărul și viața“, cari se deschid în tinda sfintei noastre Biserici. d. d.

Anunț școlar

Se aduce la cunoștința celor interesați că cererile de primire în Academia Teologică ort. rom. din Arad pentru anul școlar 1942/43, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad, până la data de 15 Septembrie 1942.

În Academia Teologică se primesc: absolvenți de liceu cu bacalaureat, absolvenți cu diploma de seminar teologic și absolvenți ai Școlii Normale confesionale ort. rom. din Arad, cu diploma de învățator.

La cerere se vor anexa următoarele documente în original:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extrasul din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat de liceu, seminar teologic sau de învățator;
4. Certificat medical, dela medicul de circumscri-

ptie, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului;

5. Certificat de moralitate dela oficiul parohial, la care aparține;

6. Certificat dela preotul locului că știe citi cu litere cirile și că are aptitudini pentru cântări;

7. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat;

8. O dovadă dela autoritatea comunală sau polițienească, că a prestat muncă de folos obștească în vara acestui an;

9. O dovadă scrisă din partea părinților sau a tutorului petiționarului, certificată de conducătorul oficiului parohial, prin care se obligă a plăti regulat cheltuielile de întreținere obligatorii în internat în cursul anilor de studii.

Toți studenții sunt obligați a locui în Internatul Academiei.

Taxe de înscriere sunt: 1100 lei pentru studenții cari se înscriu întâia dată: 1000 lei pentru cei ce sunt în continuarea studiilor.

Taxe școlare (pentru locuință, încălzit, luminat, etc.) sunt de 6000 lei care sumă se va plăti în 2 rate, de câte 3000 lei la începutul fiecărui semestru.

Studenții vor primi hrana dela cantina școlii. Costul hranei, care potrivit prețurilor actuale va fi de aproximativ 100 lei pe zi, se va plăti lunar la cantină anticipativ. Hrana se poate plăti în parte și cu alimente în natură (făină, untură, ouă, fasole), cari se vor calcula cu prețurile de pe piață. Este recomandabil ca studenții să aducă cât mai multe alimente în natură.

Pentru cărți didactice, studenții cari se vor înscrie în anul I vor plăti la Rectorat, la înscriere, 1200 lei; studenții anului II 1200 lei; studenții anului III 800 lei și cei din anul IV 1200 lei.

Nici un student nu poate fi primit în Academia Teologică, sau la examene dacă nu este în ordine cu plata taxelor școlare, specificate mai sus.

Studenții cari se vor dovedi merituosi la studii și purtare, vor primi burse, semiburse sau ajutoare.

La intrarea în Internat, fiecare student va aduce cu sine: 6 cămăși, 6 perechi de indispensabile, 3 cămăși de noapte, 6 perechi ciorapi, haine de pat (una sau două perini, una plapomă sa pătură, fiecare cu câte două schimburi albe, 2 cearceafuri, una cuvertură de pat albă), 3 ștergare, 3 șervete, 1 pahar, o ceașcă, 3 farfurii, 1 lingură, 1 linguriță, 1 cuțit, 1 furculiță, piepten, săpun, perie de dinți, de haine, de ghețe și îmbrăcămintea necesară. Studenții sunt obligați a-și procura și purta uniforma preotească-reverendă.

Petițiunile se vor timbra legal și se vor scrie cu mâna proprie. Cele netimbrate, ori neînregistrate cu actele cerute, se vor restitui nerezolvate.

Petiționarii vor indica domiciliul și oficiul poștal, scris corect și legibil.

Inmatriculările și înscrierile studenților se fac la Rectoratul Academiei, în zilele de 29 și 30 Septembrie 1942. Cei întârziți pot fi înmatriculați și înscriși numai cu aprobarea Consiliului Eparhial.

Cursurile vor începe la 1 Octombrie 1942. Toți studenții se vor mărturisi la Părintele Duhovnic al școlii la începerea cursurilor.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătuși pe tinerii buni, cari posedă pregătirea corespunzătoare, ca să îmbrățișeze chemarea preotească. În special li se va atrage atenția asupra faptului că cei merituosi vor beneficia de burse.

Consiliul Eparhial ort. rom. din Arad.

Nr. 3259/1942.

Episcopia ort. română a Aradului publică concurs pentru primirea a 12 fete ort. române (între 17-30 ani), absolvente a 4 clase secundare, cari ar dori a se pregăti să activeze la Ocrotirea copiilor mici ca și călugărițe.

Candidatele primesc dela început toată întreținerea și un salariu lunar de 1800 lei, iar după absolvirea unui curs de 2 ani și tunderea în monahism, li se va deschide calea la posturi bugetare în serviciul Ministerului Sănătății.

Elevele vor intruși următoarele condiții:

- să aibă etatea între 17-30 ani,
- să fie absolvente a 4 clase secundare,
- să se oblighe a se călugări,

Cererile se vor înainta prin Oficiul parohial care le va opinia, la Sf. Episcopie până la data de 15 August 1942, cu anexele:

- extras de naștere din registrul stării civile.
 - extras de botez,
 - certificat de absolvire a 4 clase secundare,
 - act de obligament de a intra în monahism,
- semnat la Oficiul parohial în prezența alor doi martori. și la minore învoirea părinților.

Elevele vor fi interne primind întreținere la Centrul de Ocrotire a Copiilor din Arad și o bursă lunară de 1800 lei în contul serviciului prestat.

Arad, în 8 Iulie 1942.

† Andrei
Episcop

Prot. Caius Turicu
cons. ref. eparhial

Nr. 3591/1942.

Concurs

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 8 zile, pentru îndeplinirea parohiilor:

I.

Ignești, protopopiatul Buteni.

V e n i t e :

- Sesia parohială 16 jughere.
- Casă parohială.
- Birul și stolele legale.
- Salariul de Stat.

Parohia este de clasa a II-a (doua).

II.

Donceni, protopopiatul Buteni.

V e n i t e :

- Sesia parohială, 15 jughere.
- Stolele și birul legal.
- Salariul dela Stat.

Parohia este de clasa a II-a (doua).

III.

Vața de sus, protopopiatul Hălmațiu.

V e n i t e :

- Stolele legale.
- Birul uzitat.
- Salariul dela Stat.

Parohia este de clasa a III-a (treia).

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Preoții numiți la aceste parohii vor plăti toate impozitele după beneficiul preotescesc din al lor.

Arad, la 28 Iulie 1942.

† Andrei
Episcop.

Traian Cibian
consilier, referent eparhial.

Programul misiunilor religioase

organizate la Sf. mănăstire H.-Bodrog și schitul „Sf. Gheorghe“ Feredeu în anul 1942.

Scopul pelerinajului: *Creștinul renăscut în luptă cu dușmanii Bisericii.*

Zilele pelerinajelor la Mănăstirea H.-Bodrog:

a) 5—6 August **Schimbarea la Față** (pelerinajul soc. rel. F. O. R. Soc. Ort. a Femeilor, Oastea Domnului și membrii Șc. Duminicale)

In preziua: **Vecernie** (ora 15) cu predica: „Omul cel vechiu și cel nou“ ținută de Pr. Tr. Magoș-Curtici

Taina sf. Maslu (ora 16) cu alocuția: „Hristos, doftorul sufletelor și al trupurilor“ de Prot. Dr. S. Șiclovan

Mărturisiri (ora 17)

conducători: preoții I. Ardelean, P. Nemet și D. Morariu

Drumul Crucii (ora 18) 14 meditații de:

Preoții: V. Mișuțiu, P. Bogdan, D. Tudor și Gh. Lițiu

Preoții: Prot. C. Turicu, Z. Brădean, Al. Hruban și I. Tomuția.

Denii cu procesiune (ora 21) cu predica:

„Lupta și jertfa pentru credință acasă și pe front“ de Pr. Gh. Baltă-Covăsinți

Sf. Liturghie (în mănăstire, ora 4 dim.) cu predica:

„Grija de suflet“ ținută de Ieromonahul Iulian

Sf. Maslu și slujbe speciale (ora 6—8)

conducători: Pr. N. Ionescu-Gai și Cuvioșii calugări

b) 14—15 August

Adormirea Născătoarei (pelerinajul tradițional, poporan al hramului mănăstiresc)

Ora 9 **Sf. Liturghie** (la paraclis) în sobor pontificat de P. Sf. Episcop Andrei ori delegatul P. S. Sale.

Ora 11 **Sfințirea darurilor și încheierea misiunilor.**

Pelerinaj la schitul „Feredeu“:

c) 14 Septembrie **Înălțarea sfintei Cruci.**

(Procesiunea Sfintei Cruci dela Covăsinți la Schit)

dim. ora 7. înclonare la sf. biserică din Covăsinți.

ora 7—9. **Drumul Crucii** cu popasele: 1. La stâncă din margine de sat, 2. La colna dela pădure, 3. La încrucișare de drum, 4. In drept de izvor, 5. Pe pod, 6. La hotar, 7. La colibă, 8. In hotarul Șiriei, 9. La „piatră“, 10. La „goniță“, 11. In drumul Cladovei, 12. La Cruce, 13. La pripor, 14. La mormânt. Meditații rostite de prot. C. Turicu.

ora 10. **Sf. Liturghie** la schit cu predică ocazională rostită de pontificant.

ora 11. **Aghiasma mică** la isvor.

ora 12. **Sf. Maslu** cu alocuția: Minunile credinței de Ierom. Iulian.

ora 14. **Vecernie** urmată de programul Școlii Duminicale.

ora 18. *Rugăciune de încheiere în bis. din Covăsinți.*

NOTA: P. Cucernicii Părinți sunt invitați să conducă în procesiune pe cei dornici de a participa la aceste pelerinaje pregătindu-i din vreme în Școala de Duminică din cântările cuprinse în broșura „Culegere de Rugăciuni și Cântări pentru pelerini“ (Diecezana 1941. Lei 12). Este de dorit ca spovedaniile să se facă în parohie, numai în cazuri excepționale să fie îndrumați credincioșii a se mărturisi în mănăstire ori la schit. Pelerinii să fie pregătiți pentru a da dovadă de ținută creștinească pe cale, iar pe teritoriul sf. mănăstiri și cel al schitului să se poarte cu pietate, bună cucernicie și pilduitoare evlavie. Curtea sfintei mănăstiri este a se considera sub durata slujbei dela Paraclis ca și o naie de biserică, unde creștinul se poartă în toate privințele „ca și în biserică“. Războiul cel sfânt din Răsărit cere o manifestare demnă de sfințenie dela cei cari ne rugăm pentru cei plecați apărând, Crucea și Legea să se reîntoarcă biruitori într'o Țară fericită și binecuvântată de Dumnezeu!